

Dečerní ticho

11. března 2024

Nezávislý deník pro lepší společnost

mafie.podsveti.cz

Mafie získala nové posily!

ÚSPĚŠNĚ ZVLÁDLY SVŮJ PRVNÍ VÝSTŘEL

Stejně jako každá organizace našeho druhu, i pražská Mafie potřebuje posilovat svůj vliv a rozšiřovat řady. Na podzim loňského roku si proto vyhlédla množství nadějných kontaktů a oslovila je s nabídkou, která se neodmítá. Dostali jedinečnou šanci vstoupit do prestižní organizace, která může změnit jejich život. Ale nejdřív museli dokázat, že na to mají.

První úkol pro Mafii byl snadný, postupem času ale přibývaly úkoly náročnější a nebezpečnější. Adepti na členství v naší organizaci byli důkladně prověřeni nejen při obyčejných pochůzkách, ale i při sbírání informací o konkurenci a vybírání výpalného. Vrcholem zasvěcení do

Mafie byl pak první výstřel.

V sobotu 21. října změnilo své síly téměř 140 zájemců sdružených do 39 týmů. Nejrychleji všechny úkoly zvládly týmy Tučňáci, Next Level Team a Verča+Pája+Pája+Míša. Ješ-

tě jednou gratulujeme! Mafie si ale velmi cení všech, kteří se s nástrahami statečně vypořádali, a ukázali tak svou oddanost a připravenost pro nás pracovat. Draží nováčci, vítejte v našich řadách!

La Gatta

Krátce z diplomacie: Výroční setkání pražské mafie v pondělí 11. 3. 2024 navštívili zástupci brněnské mafie. Delegation se ujal zástupce donova consiglieriho pro východní partnerství. Tož vítajte, děcka!

DOZNÁNÍ LOŇSKÉHO VÍTĚZE

Drahé mordýčky, draží zabijáci, vracím se do města a již se nemohu dočkat našeho střetnutí. Ozývá se mé svědomí. Nebylo už těch vražd příliš? Chvilku jsem měl klid, ale teď cítím, jak to přichází znovu. Ten pocit, když vydechne poslední duše ve městě a jsem to já, kdo stojí nad její schránkou. Má dychtivost po čerstvé krvi mě dovedla až k sobě samému. K lovcí, který se nenasytí, dokud nedožene svůj

stín... Řada z Vás měla můj život ve své hrsti, z nějakého důvodu stále nepoznal jsem, jak chutná smrt.

Co přinese tento rok? Doufám, že zkušené profesionály a čestné souboje. Račte nahlédnout do nedávné minulosti. Třeba v ní najdete odvahu, krásu, soucit anebo způsob, jak mi zasadit smrtelnou ránu.

Ať se Vám daří.

P*

† M. P. 19. 3. 2023, 23:30

Z pohledu vraha

Neděle

Krátce po smrti jednoho z velikánů minulého ročníku jsem naplněn optimismem a hledím na Tvou kartu. Je neděle odpoledne, zrovna bys měla vyrážet na trénink z rodného místa a já jsem nedaleko. Slepě se vydávám na průzkum obou autobusových zastávek, zda Tě náhodou nezastihnu. Nikde nikdo. Pro dnešek už bylo vraždění dost.

Pondělí

Druhý den odpoledne využívám první příležitosti a čekám Tě před prací. Popisu celkem odpovídá budova kanceláří, napravo od Mekáče, kam se vkrádám a odnáším si vyfočený seznam zde sídlících společností. Při projíždění firem bedlivě střežím vchod.

pokračování na straně 2

Z pohledu oběti

Pondělí

Během prvního týdne hry jsem nabyla falešného pocitu bezpečí, který zmizel až s prvním střetnutím s mým lovcem. Věděla jsem, že to není můj původní lovec, ale že po mně jde někdo, kdo má na kontě už šest obětí, včetně mého původního vraha. Ten den jsem vyšla na otočku z práce v naději, že rychle umlčím svou vlastní oběť. Bloumala jsem chvíli po náměstí, ale neúspěšně. Doba jejího příchodu byla příliš neurčitá. Cestou zpět do kanceláře jsem si připravila vstupovou kartu (bílá, velká asi jako občanka), otevření dveří trvá totiž déle, než mi je milé. Cestou minou podezřelého chlápka.

pokračování na straně 3

MAFIÁNSKÉ DESATERO

1 Vraždí s elegancí a důvtipem - každá oběť si zaslouží důstojný a dobrodružný odchod.

2 Považuj si oběti své. I po jejím skonu jí věnuj náležitou péči - vždy je poblíž nějaká cukrárna.

3 Štěstí přeje informovaným - mafiánské fórum, Google, Facebook, fotogalerie a podobné možnosti přijdou vhod. Neužívej však informace metodou nečestnou a s omertou neslučitelnou.

4 Respektuj civilní život své oběti! Ne každý šéf nebo učitelka je nadšeným mafiánským příznivcem.

5 Člověk je bytost úplatná a přirozeně podlá - většina kamarádů nebo členů rodiny tvou oběť ráda práskne a dodá ti informace, případně zprostředkuje smrtelné setkání.

6 Levá rukavička v noci pod polštářem přináší pocit bezpečí a krásné sny.

7 Ač je to neuvěřitelné, existují i lidé, kteří pro mafiánské aktivity nemají pochopení. Nech je v jejich nudném světě. Mohou být nanejvýš nepohodlnými svědky vraždy.

8 Na prvním místě vždy bezpečnost měj! Ni ze žalu nad skolem svým, tragické činy nekonej.

9 Svého vraha v úctě měj a nemstí se. Není to jeho volba, že ses mu do spárů dostal právě ty.

10 Teď neboj se, padni kvér a hurá do akce! Však na paměti stále měj, že je to vše jen hra - sice pekelná, ale andělsky by se měli bavit všichni!

Z POHLEDU VRAHA

pokračování z první strany

Kolem mne proběhne podivně ostražitá osůbka, naše pohledy se setkají, ale hned se zase rozejdou. Chvilí se na ni zaměřím. Vidím, že zvědavě obhlíží výlohu či něco zajímavého na druhé straně náměstí. Mizí. Za pár minut kolem mne znovu proběhne, v ruce drží „vizitku“ povědomého tvaru a každou chvíli si kontroluje své okolí. Zaplouvá do dveří jiného domu, nalevo od Mekáče, kde také sídlí několik společností. Připojuje se ke mně komplic, který rozhodně nechtěl být komplicem. Daří se mi ho přesvědčit a další hodinu a půl sledujeme oba vchody. Když se naplní čas odchodu na Tvé kartě, komplic je již značně otráven. Vymyslíme plán, sázím na intuici a vcházíme do levého vchodu.

Za dveřmi nás hned odchytává paní uklízečka a doprovodí nás na recepci. Paní recepční chce vědět, co tu pohledáváme. Díky hladkému průběhu předešlých mordů mám pocit, že mi všechno projde. Drze nadržuji své skutečné jméno a odůvodňuji náš vpád domluvenou schůzkou. Paní recepční telefonuje a ověřuje mou identitu. Komplic začíná být značně nervózní a nehodlá pokračovat dál, zůstává v očekávání na recepci. Paní mi sděluje, kudy se vydat dál skrze kancelářský labyrint. Využiji příležitosti a navštívím toaletu. Ještě než vstoupím do výtahu a vyjedu do podlaží vašich kanceláří, napadá mě, že bych dal signál komplici a pokusil se ho zapojit. Paní recepční je ale ve střehu, ihned odhaluje mé bloumání po chodbě a urguje, abych pokračoval v cestě do horního podlaží. Nezbývá mi, než se nadále tvářit přesvědčivě.

Zvoním na jedny z dveří, otevírá mi Tvůj kolega s podezřivým výrazem. Nenechávám se odradit, dál tvrdím, že jsem zde kvůli domluvené schůzce. Tu se otevrou druhé dveře a proti otázce „Jsi můj vrah?“ jsem bezbranný. Chvilé divného ticha. Naivně nasazuji rukavici a vykročím směrem k Tobě. Okamžitě dostávám bílou odpověď. Tak tady jsem, odhalen, odzbrojen. Prohlížím si Tě. Nebyl jsem úspěšný, ale teď vím, kdo jsi. I to je úspěch. Tuším, že mě nečeká lehký mord. Loučíme se, ne nadlouho.

Úterý

Probouzím se s divným pocitem. Má oběť si mne prohlídla, zná mé jméno. Je mi jasné, že to bude chtít naprostou preciznost. Další příležitostí je vražda ve škole. Slídím po učebnách, vyptávám se spolužáků, paní vrátné. Bohužel, nikdo z nich nemá oprávnění zobrazit si Tvůj rozvrh. Sakra, tahle zbraň vždycky fungovala! Prozkoumám ještě respirium, ale po Tobě se slehla zem. Dostávám zprávu, že dnes nedorazíš.

Středa

Další den mám jasný plán, chytout Tě při cestě na trénink. Vyrážím na místo, nacházím několik směrů příchodu. Postávám na okraji parku, hned naproti vchodu do budovy. Mám dobrý přehled o všech, kdo přicházejí z tramvajové zastávky a z parku. Občas si zkontroluji záda, ale ten směr mi přijde nejmíň pravděpodobný. Nevydržím to, přiblížím se ke vchodu, abych lépe viděl, záda si již nekontroluji. Najednou se objevíš, přesně z onoho nepravděpodobného směru. Oba si všimneme, kdo na koho čeká. Sejdu schody, poodejdu bokem. Mezitím scházíš schody, já nasazuji rukavici. Rozeběhnu se, ale již vidím, že je to další planý pokus. Uvědomuji si Tvou pohotovost, jak rychle a neomylně se dokážeš bránit. Odcházíš dovnitř, já po chvilce také. Pan správce působí, že je jeden z nás. Chvilku předstíráám zájem o nástěnky, ale díky jeho zvědavým dotazům jsem odhalen. Doznávám se k svému záměru a mám pocit, že se naše rodina v příštím ročníku rozroste. Trénink končí, netrpělivě čekám, až se objevíš ve dveřích a já vyskočím z auta. Vychází vás několik najednou, to mi situaci komplikuje, zůstávám ve svém útočišti. Než se pročistí vzduch, jsi již dávno pryč.

Vím, že toho dne odjíždíš do rodného místa. Napadá mne, že využiješ spoj ze Zličína a okamžitě tam vyrážím. Hledám nástupiště, škrábu namrzlé jízdní rády, abych zjistil číslo spoje. Vidím povědomou postavu na jednom z nástupišť. Naštěstí o mně nevíš. Rychle se schovám a s projíždějícím autobusem přeběhnu na vedlejší nástupiště. Rukavici nasazu-

ji s pocitem vítězství a čekám, než se mé tělo přestane chvět. Jen po očku zkontroluji, zda stále nic netušíš. Otáčíš se směrem ke mně, znejistíš. Vybíhám, je to k Tobě sotva 10 metrů. Za 2 vteřiny je má ruka na tvém rameni, ale Ty stihneš zdvihnout štít. Nerozumím tomu, podezřívám Tě z černé magie. Zklamán ze své uspěchanosti jedu složit hlavu, snaže se neztratit naději zastihnout Tě nepřipravenou.

Čtvrtek, pátek, sobota

Druhý den jen zkontroluji, zda odcházíš ze školy ve smluvený čas. Jsem na místě 30 minut předem, zjišťuji, že na ulici není moc možností, jak zůstat neodhalen. Nakonec zaujmu nenápadnou pozici na nejbližším rohu a hlídkuji. Nemám jasný výhled, ale všímám si, že povědomá postava rychle vyklouzla z budovy a namířila si to směrem k metru. Nechávám Tě být a mířím na koncert, čelit svým vrahům.

Dostávám zprávu, že se chystáš odjet mimo město. Prohlédnu dva spoje, pátrám mezi pasažéry, ale Ty mezi nimi nejsi. Cítím, jak nastupuje únava z nepřetržitého sledování okolí. Nechávám Tě odjet.

Je sobota, den, kdy vyrážíš na hasičský ples v Českém ráji. Dlouho váhám a podezírám sám sebe, zda nejsem tou hrou posedlý, když uvažuji, že se vydám hledat Tě téměř 100 km za město. Prosim spolubydličího, aby mi půjčil svoje sako a košili. Vypadám, že by mě snad i na ples pustili. Prohlížím si fotky penzionu, kde se ples koná. Jsem přesvědčený, že toto je jedinečná šance. Vyrážím za Tebou. V autě si uvědomím, že jsem sako s košilí nechal v bytě na věšáku. Jedu domů za město, pořádně se vyspím.

Neděle

Je tomu najednou týden, co začal tenhle hon na lišku. Mám strach z dalšího neúspěchu, ale nemohu přestat, dokud stále dýchám. Svůj příjezd do města časuji na konec Tvého tréninku. Znovu jsem na místě, kde proklouzla mi Tvá duše mezi prsty. Procházím park, hledám také svého vraha, který by tu mohl být. Zbývá 30 minut do konce tréninku, najednou se někdo vyřítí ze vchodu směrem k tramvaji. Nestačím si všimnout, kam osůbka zmizla, běžím rychle k výhledu na tramvaj. Vidím povědomou řeč těla, jsem si skoro jistý, že jsi to Ty. Sedám do auta, vyrážím na místo, kde bys měla zanedlouho začít oslavovat s kamarády. Jsem na místě včas, podle jízdního řádu mám ještě pár minut na to se dobře schovat. Sedám si na zadní sedadlo, bedlivě střežím cestu do metra k obytné části. Přicházíš, poznávám Tě a znovu přichází pocit jistoty, s kterým nabíjím revolver. Tiše vylézám ze dveří. Krčím se za autem, čekám až budeš co nejbliže. Mezi námi je 5 metrů, vybíhám. Stanovuješ nový rekord nasazení rukavice, propadám beznaději. Chvilí přemýšlím, že už mé trápení ukončíš, ale pokračujeme dál. Loučíme se, možná máš pocit, že se dnes už nevidíme. Všímám si, do kterého domu mizíš. Netuším, kdy skončí vaše oslavy, ale věřím, že mám dnes ještě jednu šanci. Prohlížím si okolí. Na ulici před domem přiléhá široká temná pláň, odkud mohu pozorovat vchod. Ještě než to dnes zabalím, rozhodnu se vyčkat do nejbližšího spoje, který by Tě dopravil přímo domů.

Uběhne pár hodin, začínám být prochládlý a uvědomuji si, kolik času jsem hře obětoval. Ukliďnuje mne myšlenka, že se ze mne stane vraždící bestie jen jednou za rok, a dál sleduji vchod. Vycházíš společně s doprovodem. Karimatku s dalekohledem nechávám na místě, běžím na nejbližší zastávku, odkud zacházíte do stanice metra. Přiblížím se k vám, do vagonu nastupuji až těsně před odjezdem. Vidím, že jste hned ve vedlejším voze, zůstávám příkrčený, celý se třesu. O několik stanic později Tě doprovod opouští, vypadáš, že teď věnuješ pozornost telefonu. Na Radlické není tak otevřený prostor, jen spousta mohutných sloupů. Tohle je ten moment. Tasím zbraň, vyplížím se ze soupravy, pokračuji na úroveň dveří, kde postáváš. Do poslední chvíle mě nemůžeš vidět. Pět rychlých kroků, vylekal jsem Tě, ale čelíš své smrti s pokorou a hlavou vztyčenou.

Děkuji za čestný souboj. Budiž Tvé duši klid a na brzkou shledanou.

Z POHLEDU OBĚTI

pokračování z první strany

Opírá se o strom přímo před vchodem do budovy, kde pracuji, batoh mu leží u nohou a ostřížím zrakem sleduje okolí. Naše pohledy se střetly. Byl to snad až moc dlouhý oční kontakt. Začínala jsem věřit zradu, rychle jsem odemkla dveře a vklouzla do budovy. Vyběhla jsem schody a cestou prosklenými průhledy pozorovala onoho podezřelého. Díval se na vchod. Ten den jsem měla zase hodně práce a ještě v půl sedmé sedím v kanceláři a naděje na klidnou večeri a dlouhou vanu před spaním se rozplývají.

Jsem tam jen já a moji dva kolegové. Vtom mi volá neznámé číslo, vezmu to a slyším lehce nejistý hlas paní recepční: „Dole na vás čekají dva páni, prý s vámi mají domluvenou schůzku.“ Konečně je to tady! Po týdnu dochází ke střetu s mým možným vrahem. Žádnou schůzku jsem domluvenou neměla a je po pracovní době, aby šlo o omyl nebo náhodu. Po zaváhání jsem je nechala pustit dál, že jdou opravdu za mnou. Do celé situace jsem rychle zasvětila své kolegy a připravili jsme bojový plán. Čekali jsme dlouho, už jsem si myslela, že vrah nepříjde. Ale je pravda, že tato budova je bludiště. A když neví, v jaké společnosti pracuji, může to chvíli trvat. Už jsem si byla jistá, že to bude ten, co stál před budovou. Výdrž má, to se musí nechat, vždyť bylo téměř 18:45. To znamená, že venku čekal alespoň dvě hodiny.

Konečně slyším zvonek. Poslouchám, jak můj nepřítel pokračuje v nehorázně lži, že má sjednanou schůzku s mojí osobou. Cítila jsem, jak adrenalin stoupá, ale zároveň jsem byla klidná. Věděla jsem, že situaci mám ve svých rukou. Otevírám dveře na druhé straně a vyřknu otázku, na kterou už dopředu znám odpověď. Jsi můj vrah? Ano. Dopadlo to jako těžký kámen a já už neváhám, během vteřiny mám rukavičku na ruce. Vrah zklamaně odchází. Prozradil ses, chlapče. Vím už, jak vypadáš, jak se jmenuješ a že se nebojíš jít za mnou až do kanceláře, že jsi vytrvalý a že si na tebe budu muset dávat pozor na každém kroku. Z toho, že má mou přesnou podobu, si nic nedělám. Má moji kartu. Tohle bylo pro mě. Po tomto souboji, který jsem měla pevně pod kontrolou, jsem rychle opustila kancelář. Chtěla jsem využít té půl hodiny, kterou jsem si získala svou rychlou obranou.

Úterý

Druhý den se mi udělalo špatně, celý den jsem proležela a nechala svého soka sprádat plány na mé ulovení. A že se činil, ten den mi totiž přišlo záhadné upozornění, že mám být ve střehu, že si pro mě přijde.

Středa

Následující den jsem šla opatrně. Dívala jsem se za každý roh a dveřmi procházela rychle a tiše. Snažila jsem se, aby vždy šel někdo přede mnou, jako takový neúmyslný štít. Levou ruku jsem z kapsy nevynadávala a pravou jsem nechávala vlnou a v pohotovosti. Celý den v práci byl v pohodě. Na trénink jsem jela lehce zneklidněná. Myslela jsem ale dopředu a záhy se ukázalo, že to bylo dobře. Měla jsem úplně stejný nápad jako můj vrah. Šla jsem tak, abych měla výhled na vchod do tělocvičny. A koho to nevidím stát na schodech přede mnou s pohledem upřeným na místo, odkud bych normálně přicházela? Ano, svého zabijáka. Možná bych kolem něj naivně prošla, kdyby se mi neprozradil onoho dne. Otočila jsem se na patě a rozhodla se to obejít druhou cestičkou. To si mě už ale také všiml, sešel schody a zašel za roh. Nevěděla jsem, jestli mi nešel naproti, tak jsem se vrátila, scházela opatrně po schodech. Rukavice v pohotovosti. Pak jsem ho viděla, jak čeká. Rychlým krokem ke mně vyšel a... zas jsem byla rychlejší. Po tréninku jsem potkala vrátného, podezřívala jsem ho ze členství v nějaké mafiánské rodině. Na cestu na tramvaj jsem se obklopila členy týmu jako ochranou. Na konečné metra na autobusovém nádraží jsem ho už nečekala.

Přesto, opatrnosti nikdy není nazbyt, jsem měla rukavici připravenou. Najednou vidím, jak se mihne na druhé zastávce postava. Zbystřila jsem smysly. A najednou se proti mně rozběhla zpoza stěny. Deset metrů nás dělilo. Kdybych si bývala nevšimla, že se tam ukrývá, už bych tu nebyla. Jenže já si všimla a v mžiku jsem měla rukavici na ruce a už potřetí jsem dala vrahovi ochutnat hořkou medicínu nepodařeného útoku. Ten večer mě již neohrožil.

Čtvrtek, pátek, sobota

Přestože ve čtvrtek bylo dost možností, nepotkala jsem svého pronásledovatele ani jednou. Trochu jsem také zanedbávala svou oběť, bohužel ale nešlo jinak, naše rozvrhy se totiž zásadně překrývaly a s takovým mafiánským zabijákem v patách jsem si nemohla dovolit stepovat dlouho na jednom místě.

Víkend jsem měla strávit na vesnické zábavě mimo Prahu a musela jsem tomu přizpůsobit i předchozí pracovní den. Čekala jsem svého vraha na zastávce, ale nebyl tam. Nebyl ani na zastávce, kde jsem vystupovala. Od té chvíle jsem odložila svou ochranu. A to i přesto, že jsem si byla dobře vědoma, že kam jdu já, tam jde i svému řemeslu oddaný mafián. Během plesání jsem úplně zapoměla na hrozící nebezpečí.

Neděle

V neděli jsem se probudila s otupenými smysly. Jela jsem do Prahy na trénink. Dokonce jsem si ani nepřipravila bílou rukavičku do kapsy, tak jsem byla zničená. Věru snadný cíl, myslela jsem si. Přežila jsem cestu na trénink, trénink i běh z tělocvičny na tramvaj. Naštěstí se můj potenciální vrah zatím nikde neobjevil. Po cestě metrem jsem si vzpomněla na svůj život a připravila jsem si obranu. Z metra jsem šla zase obezřetně. Temná ulička plná aut, dobré místo pro zločin. Najednou slyším ránu a dupání. Vyřknu. Přestože jsou mé smysly otupené, obranný reflex je překvapivě pohotový. Ruka v bílé rukavici zvednutá k noční obloze a výkřik „Mám!“ signalizují můj úspěch a další zmařený pokus o vraždu. Prohlížím se nejistě, jestli přece jen nejsem zasažena. Bylo to, příznějme si, opravdu těsné. A ano, mám prodávavěly rukáv kabátu. Shodli jsme se však, že to není smrtelná rána. Znovu jsem tedy vyklouzla smrti z drápů a šla na párty.

Dopředu jsem nevěděla, jak dlouho se zdržím, chtěla jsem jet autobusem domů na vesnici, ale vypadalo to, že zábava bude pokračovat. Přesto jsem nevydržela moc dlouho, odcházela jsem něco po jedné, avšak naprosto spokojena a mírně veselá. Metrem jsem jela s dvěma kamarády. Jeden vystoupil po třech zastávkách, tak jsem využila příležitosti a vzpomněla si na svého vraha. Vytáhla jsem mobil a začala psát vzkaz, kde mě může ještě dnes po cestě zastihnout. Vtom se někdo vyřítí zpoza dveří metra. Věděla jsem, že je to má smrt, ani jsem se už nesnažila vytáhnout rukavici. Pohlédla jsem odhodlaně a pevně smrti do očí. K zemi jsem padla s vědomím, že jsem dala zabrat mafiánovi, který má na kontě teď už 7 zářezů, pro kterého jsou chladnokrevně vraždy denním chlebem. Vždyť po mně šel celý týden. Alespoň má oběť také konečně začne mít horkou půdu pod nohama, než oddělá i ji.

Zprávu jsem už nedopsala.

inzerce

Zimní polo Vlajková
16. 3. 2024 9:00
Kunratický Les

Pravé penne all'arrabbiata

pro 4 nepřátele

Arrabbiato znamená našťvaný nebo rozzuřený a tento klasický recept si připravíme tak poctivě, jak to jen jde.

Ve velké pánvi si dáme na mírném plameni zahřívát olivový olej. Prolisujeme do něj 4 stroužky česneku a vlijeme lžici vody, aby se česnek nezačal pálit.

Asi po půl minutě přidáme nejmenší nakrájené čerstvé nebo sušené chilli papričky. Necháme pozvolna prohřát a rozvonět a poté přidáme dvě plechovky loupaných rajčat. Dusíme asi 15 minut a průběžně promačkáváme, aby byla omáčka co nejhladší.

Mezitím si uvaříme těstoviny. Do velkého hrnce vroucí vody dáme polévkovou lžici soli a 400 g penne, promícháme a vaříme 9-10 minut.

Když je omáčka skoro hotová, osolíme ji, důkladně opepříme a vsypeme do ní dostatek nadrobno nasekané čerstvé petrželky.

Uvařené penne dáme do omáčky a přilijeme trochu vody, ve které se vařily. Na závěr vmícháme jed a ihned podáváme, posypané petrželkou a pecorinem.

Dobrou chuť a spěte sladce!

La Gatta

MAFIÁNSKÁ UKOLÉBAVKA

Text: Julietta.

(Doprovod: 4)

Mírně

1. Spin - kej můj ma-lič-ký, kde máš ru-ka-vičky,
dám ti je pod pol-šťář, tak u - sí-nej tak u - sí- nej.
R: Ko - ho od-dě-laj? Ko - ho od-dě-laj?
Ko - ho od-dě-laj? Ma - fi - á - na, ma - fi - á - na.

2. Sladkou vůni nese ti, čerstvá krev z rukojeti, vánek ho kolíbá, navždy usíná, už usíná.

R.

3. Ukaž se nepříteli, koňská hlava v posteli má barvu havraní, už uháním, už uháním.

R.

4. V dlaních obět usíná, její život zhasíná, komplic, co jí k tobě nes, už od rána, sledovaná.

R.

POEZIE

Peněženka

Vaccinia Myrtilia

Chystám se jít do práce
na večerní směnu,
beru bílou rukavici
k tomu jogurt s trochou džemu.

Jednou nohou z bytu venku,
hledám svoji peněženku.

Nemaje doklady,
sedím „Na Groši“ v tramvaji.

Má fantazie na obrátky
pozornost otáčí na oprátky.
V zádech cítím vraha svého,
také revizora zlého.

Je lepší nemít lítačku,
či spatřit vrahovu bouchačku?

Zahradní Město... Dubečská... a Vinice...
má mysl propadá panice:
Krematorium Strašnice.
Vida Vinohradské hřbitovy,
cítím vrahovy okovy.

Vystupuji, v potu tváře
spěchám do své kanceláře.

Při čekání na výtah
zesiluje se můj strach:
není kam utéct zde na chodbě,
kroky se blíží k mé osobě.

Levicí v bílé rukavici mávám na vraha
začnu se smát – je to ostraha.
„Včera jste tu něco nechal,
když jste na poradu spěchal.“

*To nebyla porada,
jen jsem si hrál na vraha.
Házel jsem oběti mašli...*

Nahlas však děkuji, že peněženku našli.

Konečně si jogurt v klidu dám,
následně svou oběť na fóru vyhledám.

MAFIE CHCE PRÁVĚ TEBE!

Orgomafie přijme do své náruče každého, kdo by jí chtěl nabídnout své služby (grafika, IT nebo třeba jenom nadšení pro věc). Neváhej a napiš na mafie@podsveti.cz!